

no es pot interpretar que la manifestació sigui contra l'acord de l'Estatut, ni a favor d'una opció política concreta, sí que dóna a Esquerra un coixí per recolzar-se políticament. Per tant, l'èxit de la manifestació constata el descontentament d'un sector important de la societat per la manera com van les coses. Per tant, la multitud que va assistir a la protesta ha reforçat la seva posició negociadora a Madrid, en un moment en què Zapatero ha volgut marcar més distància que mai amb els qui fins ara havien estat els seus aliats parlamentaris preferents. Tot i això, les relacions entre les dues formacions continuen distants i enfrontades per l'evolució de la negociació de l'Estatut català.

ERC també ha obtingut amb l'èxit de la manifestació un reforç intern que ha servit per tranquil·litzar els membres de la direcció republicana, especialment provinents dels sectors més institucionals, que temien que una oposició frontal als acords de l'Estatut els podia deixar en una posició d'aïllament polític.

Per contra, aquest reforç també obliga ERC a mantenir el seu posicionament respecte de l'Estatut. De fet, ha estat a partir d'ara que la direcció republicana ha anunciat ja obertament que no votarà a favor d'aquest Estatut, tal com s'està redactant, al Congrés de Diputats i al Senat, i que deixa totes les portes obertes de cara al referèndum. Per tant, ERC té ara menys marge de maniobra per a solucions més pragmàtiques, com s'havia especulat, sobre la possibilitat d'abstenir-se o modificar el seu vot definitiu.

PPC, el fracàs del gir catalanista. La manifestació multitudinària de Barcelona pel dret a l'autodeterminació és una mostra evident del fracàs rotund del suposat gir catalanista que va voler impulsar Josep Piqué en el PP de Catalunya. L'anticatalanisme atiat pel PP a l'estat ha situat els populars fora de qualsevol possible espai de moderació en el mapa polític català. L'exemple d'aquest fracàs ja es va veure abans de la manifestació, amb l'expulsió de dos regidors populars, crítics amb la direcció estatal, especialment amb Acebes i Zaplana. Amb la manifestació, els populars catalans

veuen com ha tornat a créixer el ressentiment contra el PP a Catalunya, que torna a ser cada cop més percebut com un element extern del mapa polític català.

Paral·lelament, a mesura que el discurs moderat dels populars a Catalunya es debilita, pren cada cop més força l'espanyolista. De nou, reapareixen amb força estratègies més pròpies de l'època en la qual els populars catalans eren liderats per Aleix Vidal-Quadras. Val a dir, tanmateix, que va ser precisament durant la seva direcció quan el Partit Popular català va obtenir els millors resultats a Catalunya. Aquesta setmana també s'ha sabut que els populars han explorat vies d'entesa amb una plataforma impulsada per autoanomenats intel·lectuals antinacionalistes, Ciutadans de Catalunya.

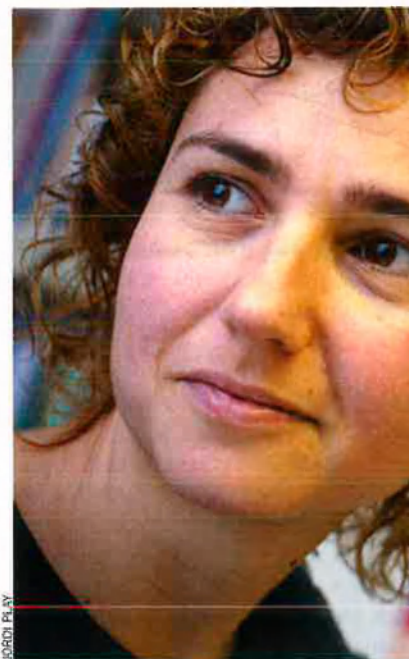
ICV, la necessitat de perfilar-se.

Iniciativa ha basat la seva estratègia a fer el possible per aprovar un nou Estatut. El seu electorat no és dels que més es mobilitza per les reivindicacions marcadament nacionals, tot i que en el seu discurs defensa també el reconeixement del dret a l'autodeterminació. ICV sempre ha volgut agilitar al màxim el procés d'aprovació per poder, des dels seus espais de govern, incidir positivament sobre el seu electorat, reforçar-lo i ampliar-lo.

La manifestació pot plantejar alguns qüestionaments, ja que posa de manifest que un ampli sector de la ciutadania pot estar descontent amb la manera com s'ha dut a terme el procés de negociació de l'Estatut a Madrid. I l'acceptació immediata dels acords entre Mas i Zapatero, per part d'Iniciativa, podria generar la percepció d'un cert seguidisme dels ecosocialistes al PSC i l'aparcament en un segon terme del perfil catalanista d'ICV.

Aquest segon element precisament ha estat potenciat per ICV, especialment en la seva estratègia d'implantació i creixement fora de Barcelona i el cinturó metropolità, l'àrea del Principat on tradicionalment més pes ha tingut la formació liderada per Joan Saura.

Enric Rimbau

ALBERT ELIÀ

La manifestació de dissabte va ser un èxit. Què farà ara la Plataforma?

—Hem de recollir la responsabilitat que ens ha donat l'èxit de convocatòria i reafirmar-nos tant en lema com en el manifest. Ara, més que mai, és vigent. Per tant, hem de continuar fent feina de reivindicació nacional i de pedagogia sobre “el dret a decidir”, per tant, sobre la lliure determinació dels pobles.

—Quins deures us heu marcat?

—Hi ha dos grans objectius: este dre'nos pels Països Catalans per anar difonent els principis que la Plataforma ha impulsat en aquesta manifestació i continuar influint, sempre tenint en compte que hi ha l'espai dels partits polítics i hi ha el de la ciutadania. Els moviments socials i la ciutadania també som un agent polític que pot dir la seva i que ha de poder influir en la marxa del país.

A més hem demanat entrevistes a les institucions —el president de la Generalitat, el president del Parlament i el Síndic de Greuges— explicar-los el manifest, i demanar també entrevistes amb els que han estat absents en aquesta primera convocatòria: els partits polítics, els grups sindicals i algunes entitats que no han participat. I continuarem la feina de les adhesions, que no paren de créixer.

“Hem estat més agosarats”

Mònica Sabata
(Barcelona, 1970),
portaveu de la
Plataforma pel dret a
decidir, que va convocar
la manifestació del
18 de febrer, analitza
les reaccions i avança
nous objectius.

ner, tant les col·lectives —el dia de la manifestació hi havia 608 entitats adherides i, tres dies després, en tenim 652— com les individuals.

—No heu previst cap acte públic?

—Al voltant del Sant Jordi farem un acte que encara hem de perfilar, però

no serà una mobilització sinó alguna cosa de dimensions més reduïdes i relacionada amb el món de la cultura.

—I més mobilitzacions?

—No les descartem, però no estan programades.

—Alguns sindicats i algunes associacions importants de l'anomenada “societat civil” no se us van afegir. Creieu que la vostra plataforma, nova de trinca, ha estat més desperta o més independent que d'altres?

—Crec que ha estat una mica més agosarada. En el moment que es van començar a bellugar les coses, hi havia com un punt d'incògnita del que passaria i si s'aprovaria el text al Parlament de Catalunya. Per això hi havia qui alertava: “No fem el ridícul, que això faria mal al país.” Uns altres ens vam aguantar la por a l'estómac i vam tirar endavant. Començarem 25 o 30 entitats; quan vam fer la primera roda de premsa, ja n'érem 105, i al final n'hem estat 608. No crec que sigui un tema de dependència o no dependència. Cada entitat, en el seu moment, decideix a què aposta i a què no. El que és cert és que, a la Plataforma, tenim voluntat de sumar i continuem oberts.

—El lema de la manifestació era “Som una nació i tenim el dret a decidir”. Si l'Estatut que s'aprova finalment no diu que ho som, demanareu el no?

—Dins de l'assemblea no hem plantejat què es farà sobre el tema del referèndum. I crec que, atesa la gran diversitat que hi ha dins l'assemblea, seria difícil tenir un posicionament comú: hi ha independentistes que volen una Constitució per al país, hi ha gent que ja li està bé el text aprovat al Parlament de Catalunya, d'altres que el voldrien més social, etc., etc. La voluntat de la Plataforma ha estat situar-se en un nivell diferent del debat estatutari. Tenint en compte tot això, ja veurem què es decideix.

—Heu dit que heu nascut ara, en el debat sobre l'Estatut, però que fa anys que esteu, diguem-ne, en gestació. Què ha provocat el part?

—A la Plataforma hi ha una colla d'entitats que treballen des de fa anys —que treballen per la llengua, pels drets nacionals, etc.— i havien fet un

pòsit que ha facilitat que la plataforma surti en aquest moment. Però també hem dit que la reivindicació que estem fent, “Som una nació i tenim el dret a decidir”, la podem haver fet l'any passat o ara o l'any vinent. També hi ha un caldo de cultiu perquè, després de dos anys de ponència parlamentària, la gent tenia ganes que la ciutadania pogués dir-hi la seva.

—S'havia obert el debat.

—Ha estat un debat molt llarg, primer al Parlament i, després, a Madrid, i el gruix de la ciutadania n'havia estat fora. Malgrat que algunes de les entitats que som a la Plataforma havíem fet propostes a la ponència de l'Estatut al Parlament de Catalunya sobre qüestions concretes com ara la llengua, la definició del país o les relacions internacionals de Catalunya. És cert que hem aprofitat un moment especial.

—Alguns partits polítics i mitjans de comunicació deixen anar que us han “utilitzat políticament”. Què els responeu?

—Des que vam fer la primera presentació a la premsa, el 12 de gener, ja ho hem estat tot: la manifestació pro-Estatut, la mani contra el pacte de Madrid, la dels independentistes —per una part de la premsa madrilena—, la d'Esquerra Republicana, etc. Hem fet un esforç molt gran per explicar que això era una convocatòria de la ciutadania i dels moviments socials. No volem ser la mani a favor de cap text ni contra cap text ni de ningú en particular. De les 608 entitats que s'hi havien adherit el 18 de setembre, només dues eren partits polítics. La diferència és gran. Nosaltres donàvem la benvinguda a tothom. S'hi han adherit dos partits i els altres no ho han fet. No hem posat pals a les rodes perquè ningú hi entrés. I tampoc cap partit no ha cridat els seus militants o votants a no manifestar-se.

—També han dit que sou la manifestació contra el PP.

—No ha estat la nostra voluntat. És cert que els atacs de la dreta espanyola han facilitat que alguna gent sortís de casa. La gent està farta de boicots, d'atacs a la llengua i que tot el que vingui de Catalunya sigui criticat.

Àlex Milian